

udkomne, og ved Hjælp deraf skaffe sig en ganske god Indtægt, medens Forfatteren ingen faar. Naar man ofte klager over danske Forfatters trykkelige Stilling og her i Thinget undertiden har fundet det nødvendigt at gøre Noget for at hjælpe derpaa, vilde det ikke være ubetimeligt, om man ved Lovgivningen kom dem til Hjælp paa dette Punkt og forhindrede denne Brug af deres Arbejder, som sikkert er i højeste Grad skadelig for dem. Hvis man dertil vil sige, at man for Litteraturens Stillings Skyld er nødt til at finde sig deri, fordi Børnene og i det Hele Elever skulle have Uddrag af Forfatternes Værker for at lære Dansk og for at kunne gjøre Studier, saa kan dette dog ikke gjælde de saa meget hndede Diagsamlinger, Mindeblade og hvad det Altsammen hedder, der i stor Mængde udgives henimod Jul og om Foraaret, og hvori man efter min Mening ganske hensynsløst benytter Alt, hvad Eftertryksloven blot gjør muligt, til at indskrænke Forfatterens Ret over deres egen Produktion. Det er et af de Punkter, som jeg tror i særlig Grad trænger til Revision. Men der er flere af disse. Der er f. Ex. Spørgsmaalet om Dplagene, som det ligger nær at komme til, naar Talen er om Forfatterens Ret. Der staar i Dieblittet i Eftertryksloven den Bestemmelse, at naar en Bog har været udsolgt i 5 Aar har Enhver Lov til at eftertrykke den. Det er en ganske urimelig Bestemmelse lige overfor de levende Forfattere. Man kunde jo f. Ex. godt tænke sig, at en Forfatter netop ikke havde lyst til at lade sin Bog udkomme igjen; han vilde da være meget lidet tjent med, at En eller Anden udenvidere trykkelige den op og udgav den. Og naar man saaledes uden nærmere Forklaring bruger Ordet „Dplag“, vilde det ikke være af Veien, om man engang fik fastsat, hvad dette Ord skal betyde. Der er nogle Lande, hvor et Dplag bethyder et Antal af 1,000 Exemplarer, og dette kunde man jo optage, eller hvis man ikke vilde det for danske Bøgers Vedkommende, kunde man jo vedtage, at et Dplag betød 500. Det vilde være til behdellig Gavn, idet der nu kan drives altsens urimelig Neskame og Humberg med Betegnelsen Dplag. Man kan nu for den Sags Skyld gjerne lade 3 Dplag af en Bog udgaa paa samme Dag. Ingen kan kontrollere, hvad dette egentlig vil sige, og maaste har der kun været 100 i hvert Dplag, medens andre Forfattere kunne vente i lang Tid paa andet Dplag af deres Bøger, fordi Dplagene have været meget store. Jeg vil endnu kun nævne Spørgsmaalet om Almanaker og

Sigende, hvilket ogsaa maatte komme frem ved en Revision af Eftertryksloven, idet Universitetet der har et Privilegium, som paa mange Maader er generende for dem, der ville udgive Kalendere og Almanaker. Hvis man endda havde indrettet det saaledes, at man mod en vis Betaling til Universitetet skulde have Lov til at udgive, hvilken Kalender man vilde, kunde det gaa, men at Universitetet ligefrem skal kunne forhjnde Udgivelsen af en saadan her i Landet, er aabenbart stridende mod al Frihed. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa alt dette, men kun sige, at det skulde glæde mig, hvis den ærede Minister vilde tage Landstingets Opfordring til Følge, og skrive til Forarbejderne til en saadan Revision. — Dette Lovforslag staar i en nær Forbindelse med det Forslag om Theaterdriften, som vi have behandlet her i Folkethinget, og som nu ligger i det andet Thing. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valokreds (Scharling) spurgte engang under Forhandlingen om det nævnte Lovforslag her i Thinget om, hvilken Forbindelse det Forslag stod i med det her foreliggende. Han mente, at vi godt kunde vedtage Bestemmelsen i § 1 og forlænge Tidskriften fra 30 Aar til 50 uden at vedtage den Theaterlov, vi have havt til Forhandling. Men jeg tror, at Behandlingen af denne Theaterlov i Landstinget tilstrækkelig vil have viist, at der er en nær Forbindelse mellem disse to Ting. Det blev af en af Talerne i Landstinget sagt, at man ved denne Bestemmelse gav det kgl. Theater en saa stor Ret, at man saa gjerne kunde gaa til at indskrænke dets monopoliserede Stilling paa andre Omraader. Det kgl. Theaters Stilling er i dette Dieblit den, at det maaslippe Værker af sit klassiske Repertoire, som det sætter Pris paa at beholde, 30 Aar efter Forfatterens Død, men hvis vi vedtage dette Lovforslag, kan det kgl. Theater bevare dem i 50 Aar efter Forfatterens Død. Det er en ikke ringe Fordel, det kgl. Theater vil faae ved denne Lov, og derfor forstaar jeg ogsaa, at det kan være Folkethingets Mening, at det ikke, hvis ikke Theaterloven bliver vedtaget i det andet Thing, vil gaa til denne Lovs Vedtagelse. Hvis den ærede Indenrigsminister maaste skjottedede mindre om denne § 2, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valokreds (M. S. Larsen) har omtalt, vilde vi let kunne komme til Rette derom ved at holde os til § 1 og lade § 2 vente til en yderligere Revision af Eftertryksloven. Hvis den ærede Minister imidlertid stillede sig anderledes, maatte man jo se paa anden Maade at komme overens med ham, idet man jo forsaavidt har bundet